

LŽI STOLETÍ

KTERÉ ZNAJÍ JEN ZASVĚCENÍ

Alferia®

HEIKO SCHRANG

BEZ CENZURY

*Tato kniha je věnována lidem, kteří mě inspirovali:
Johnu Lennonovi, Mahátmovi Gándhímu,
Jimu Garrisonovi, XIV. dalajlámovi a všem lidem,
kteří touží objevit pravdu a smysl života.*

LŽI STOLETÍ

KTERÉ ZNAJÍ JEN ZASVĚCENÍ

BEZ CENZURY

HEIKO SCHRANG

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Heiko Schrang

LŽI STOLETÍ

KTERÉ ZNAJÍ JEN ZASVĚCENÍ

Přeloženo z německého originálu knihy Heika Schranga *Die Jahrhundertlüge, die nur Insider kennen; erkennen – erwachen – verändern* vydaného nakladatelstvím Macht-steuert-Wissen Verlag, Mühlenbecker Land, Německo, 2013.

Heiko Schrang: Die Jahrhundertlüge, die nur Insider kennen; erkennen – erwachen – verändern

10. Auflage

© Macht-steuert-Wissen Verlag, Mühlenbecker Land, 2013

Book cover Eliane Mietke, Medien- und Grafikdesign, Berlin

All rights reserved

Vydala Grada Publishing, a.s.

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 6525. publikaci

Překlad Mgr. Daniel Helekal

Odpovědná redaktorka Mgr. Hana Borovská, Ph.D.

Grafická úprava a sazba Eva Hradiláková

Zpracování obálky dle originálu Ondřej Mikulecký

Počet stran 208

První vydání, Praha 2017

Vytiskla tiskárna FINIDR s.r.o., Český Těšín

Czech Edition © Grada Publishing, a.s., 2017

Cover © Macht-steuert-Wissen Verlag, Mühlenbecker Land, 2012

ISBN 978-80-271-9689-0 (ePub)

ISBN 978-80-271-9688-3 (pdf)

ISBN 978-80-271-0310-2 (print)

OBSAH

O autorovi	7
Poděkování	9
Předmluva Michaela Mrosse	10
Předmluva autora	11

ČÁST PRVNÍ

Jak se dělají peníze z ničeho	15
Exponenciální růst – je úrok v rozporu s ústavou?	20
Zrada Bonnu na německé marce	24
Euro – spiknutí proti demokracii	28
Pozor! Budou eurobankovky (Y) brzy bezcenné?	31
ES, EU a tajemná síla za nimi	34
Spiknutí Goldman Sachs	38
Financování nacistů	44
Komu patří německé zlato?	50
Jak se inscenuje válka	57
První světová válka a tajemství Lusitanie	58
Pearl Harbor	60
Tonkinský incident	62
Irácké války	65
Afghánská lež	69
Libyjská lež	72
Předstíraná morálka – Rwanda	75
Záhadná úmrtí	77
Tajemství o vraždě Johna F. Kennedyho	78
Prokletí rodu Kennedyů	83
Kauza Kennedy: náhody, nebo tajené souvislosti?	85
Případ Rohwedder	88
Vražda Alfreda Herrhausena	92

Tajuplný skon Uwe Barschela	96
Případ Möllemann	101
Brusel a podivuhodná úmrtí	105
Kdo vlastně vládne světu?	109
Založení řádu Illuminátů	110
Jednodolarovka, vizitka iluminátů	113
Londýnská City – stát ve státě	115
Bilderberg – setkání s následky	118
CFR – Rada pro mezinárodní vztahy	124
Nový světový řád	126
Tajemná úmrtí v zájmu nového světového řádu	129

ČÁST DRUHÁ

Předmluva ke druhé části	133
Univerzální zákony	134
Zákon příčinnosti	137
Zákon rezonance	140
Sál tisíce zrcadel	143
Zákon karmy	144
Smrt nebo život po životě (zákon reinkarnace)	146
Důvody mezilidských konfliktů	151
Boj	154
Strach	158
Vina	162
Média	166
Všechno je energie	170
„Objektivní svět“	173
Síla intuice	177
Životní úkol	180
Závislost nahrazuje hledání	183
Tajemství třiceti dnů	188
Doslov	191
Závěr	193
Doporučená literatura	195
Poznámky	197

O AUTOROVÍ

Heiko Schrang se narodil v roce 1969 a dnes je znám především jako spisovatel. V roce 2013 vyšla jeho první kniha s názvem *Lži století, které znají jen zasvěcení* (*Die Jahrhundertlüge, die nur Insider kennen*), která si vysloužila velkou mediální pozornost a stala se bestsellerem. I díky tomu následoval v prosinci 2014 její druhý díl. V roce 2014 také vznikl na serveru YouTube videokanál *SchrangTV*,

který dnes pravidelně sledují desetitisíce předplatitelů.

Heiko Schrang je však také autorem zdarma rozesílaných newsletterů, jejichž prostřednictvím se odběratelé v pravidelných intervalech dozvídají o aktuálních politických a hospodářských tématech jiným pohledem, nežli jak je prezentují média hlavního proudu.

Po úspěšných proslovech na řadě mírových demonstrací, mimo jiné též na berlínském Postupimském náměstí nebo před Braniborskou branou, se Heiko Schrang zařadil mezi nejznámější šířitele osvícených myšlenek v alternativních německých médiích.

Autor si v žádném případě nečiní nárok na absolutní platnost uváděných informací. Jedná se pouze o jeho subjektivní pohled, který si každý může porovnat s vlastním názorem na věc – a měl by tak učinit.

Autor žádným způsobem neručí za škody, které mohou vzniknout v důsledku nesprávných závěrů a výkladu předkládaných skutečností. Veškeré informace uváděné v knize jsou výsledkem intenzivních rešerší, přes veškerou snahu však nelze vyloučit výskyt chyb. Autor tímto vylučuje veškerou svoji odpovědnost.

PODĚKOVÁNÍ

Můj zvláštní dík patří mé asistentce Bente Rodeové, která svým zápallem a činorodostí výrazně přispěla ke vzniku této knihy. Velký dík náleží i mému lektorovi Jensi Walterovi a René Krügerovi za jejich podporu, ale i mým dětem Maximovi a Aurelii Schrangovým, kteří se s knihou museli rozdělit o čas, který bychom jinak mohli strávit spolu.

PŘEDMLUVA MICHAELA MROSSE

Investigativní žurnalistika získává mezi lidmi čím dál tím větší popularitu. Osobně to zjišťuji i díky stále rostoucímu počtu návštěvníků mého internetového portálu *MMNews*.

Práci pana Schrangha hluboce respektuji, proto také jeho články pravidelně vycházejí na mém webu.

Jako autor má Heiko Schrang pregnantní, snadno srozumitelný styl, jímž dokáže prezentovat i komplexní hospodářské a politické souvislosti. To mu přineslo řadu příznivců napříč celou společností.

Příznávám, že zpočátku jsem byl k této knize poněkud skeptický. Doposud jsem totiž nenarazil na žádné dílo, které by úspěšně kombinovalo komplexní témata z oblastí politiky, ekonomiky a duchovního života. S odstupem času si nicméně myslím, že právě tento aspekt představuje největší lákadlo této knihy.

Je na zvážení každého čtenáře, zda chce knihu číst od začátku do konce, nebo zda si vybere jen některé kapitoly. Pokud si však zvolíte první možnost a knihu si přečtete celou, budete se prakticky řídit autorovou myšlenkou, že cesta k řešení problémů naší společnosti se nachází v nás samotných a že k dosažení opravdu hlubokých a dalekosáhlých změn je třeba odpovědný přístup každého z nás.

Potom si díky této knize rozšíříte obzory hned ve dvou zcela rozličných oblastech.

Přeji vám při čtení mnoho zábavy!
Michael Mross

PŘEDMLUVA AUTORA

Neustále rostoucí počet mých čtenářů mi dodal odvalu, abych témata, kterým se obvykle věnuji ve svých newsletterech, zpracoval i do knižní podoby. Dospěl jsem k přesvědčení, že je na čase seznámit ještě více lidí s problémy, které se dotýkají nás všech a které nám média hlavního proudu z velké části zamlčují.

Již v roce 2012 jsem měl více než 500 000 odběratelů a čtenářů. Předpokládal jsem proto, že mě vydavatelé budou vítat s otevřenou náručí. Nejdříve to tak opravdu vypadalo, protože nakladatelé zvěřili zajímavý obchod. Jakmile si ale rukopis prostudovali, dostávalo se mi k mému překvapení jednoho odmítnutí za druhým. Zas a znovu jsem musel poslouchat, že témata, kterým se v knize věnuji, jsou prostě moc ožehavá, že bych musel 40 procent textu proškrtat a pak bychom se snad o vydání mohli bavit.

Po pravdě řečeno, mi to silně připomínalo doby, kdy v Německu ještě panovala státem řízená cenzura. Jasně se tak opět ukázalo, že mezi politickou, hospodářskou a mediální sférou existují silné vazby, na které upozorňuji i ve své tvorbě. To vše mě nakonec přivedlo k rozhodnutí, že si knihu vydám sám.

Netřeba asi zdůrazňovat, že rešerše pro knihu nebyly vždy právě jednoduché. Ta nejzajímavější a nejvýbušnější fakta nelze totiž v zavedených médiích obvykle najít. Velké mediální domy patří opravdu velkým rybám a mocipánům našeho světa, kteří mají na šíření podobných informací pochopitelně jen pramalý zájem. Nemohou samozřejmě potřebovat, aby se jejich úklady a machinace dostaly na světlo.

Právě informace tohoto druhu mě ale odjakživa zajímaly nejvíc. Například to, jakým zlatem vysoce zadlužené země financují své války – vždyť i vzbouřenci potřebují zbraně a těžko budou bojovat bez žoldu. Otázkou tedy zůstává, kdo jsou zákulisní hráči, kteří rebely a bojovníky ze skrytu financují.

Žádná guerillová skupina ani armáda na světě nemůže působit beze zbraní, zásobování a hmotného zabezpečení. Dokonce i nechvalně známé dětské armády operující na africkém kontinentu potřebují stravu a munici.

Je přitom zajímavé, že když se na dodavatele zásob v oblastech konfliktů podíváme podrobněji, setkáváme se pořád se stejnými jmény. Ve válkách podporují obvykle obě znesvářené strany a sledují jen svůj vlastní prospěch.

To může fungovat jen proto, že tito lidé jsou úzce provázáni s politikou, průmyslem i médií, kde nacházejí potřebnou podporu. Jelikož sdělovací prostředky referují v omezené míře i o oblastech krizí, působí vše na první pohled dojemem objektivity. Tak tomu ovšem rozhodně není.

Stejná hra mimochodem probíhá i ohledně voleb – občané mají získat pocit, že skutečně mohou ovlivňovat politické dění ve své zemi.

Celé je to tak trochu divadelní inscenace. Protagonisté na jevišti hrají své role a publikum je opticky rozlišuje jen barvami. Jeden je oranžový, druhý modrý, třetí červený, další žlutý nebo zelený. Když herci svou roli zvládnou dobře, podaří se jim vtáhnout diváky emočně do děje tak silně, že je odehrávající se scény polarizují. Mezi jednotlivými přihlížejícími pak dochází k vášnivým sporům o to, jestli je oranžová lepší než modrá nebo žlutá než červená.

Existuje ale člověk, kterému je úplně jedno, jaké barvě ti blázni v publiku fandí: majitel divadla. Proč by se taky měl vzrušovat? Vždyť celé hlediště stejně zaplatilo vstupné... Pomocí vybraných peněz pak platí protagonisty na jevišti, kteří hrají podle scénáře předem určenou roli. Vězte, že kdyby mohly volby něco změnit, byly by už dávno zakázané.

Máte-li chuť, zvu vás na rychlou cestu minulostí. Společně se vydáme zjistit, komu patří ta největší divadla na tomto světě. Po vzoru Šípkové Růženky můžete procitnout ze stoletého spánku. A budete-li chtít, může vám nové poznání od základů změnit život.

„Každý člověk čas od času zakopne o pravdu. Většina jich ale rychle vyskočí zpátky na nohy a honem pokračuje dál, jako by se nic nestalo.“

Winston Churchill (1874–1965)

ČÁST PRVNÍ

JAK SE DĚLAJÍ PENÍZE Z NIČEHO

„Když vláda v otázce financí závisí na bankách, jsou pány situace ony, a ne čelný představitel vlády. Protože ruka, která dává, je vždy nadřazená ruce, která bere.

Peníze nemají žádnou domovinu; finančníci nevyznávají ani patriotismus, ani slušnost. Jejich jediným cílem je dosáhnout zisku.“

Napoleon Bonaparte (1769–1821)

Jedním z nejpečlivěji střežených tajemství, které se nevyučuje na žádné univerzitě, je skutečnost, že americká centrální banka FED (*Federal Reserve Bank*) není v rukou státu. Jedná se o čistě soukromou instituci založenou v roce 1913.

Celý plán vznikl v roce 1910 na ostrově Jekyll v americkém státě Georgia. Návrh zákona předložený soukromými bankéři (takzvaný Aldrichův plán¹⁾) počítal se zřízením centrální banky – Federální rezervy. Pod vedením obou velkých finančních skupin Rothschildů a Rockefellerů se podařilo vytvořit centrální banku s právem vydávat vlastní měnu, která se stala zákonným platidlem a za kterou se zpočátku ještě musela zaručit americká vláda.

V této době patřily k největším akcionářům FEDu následující instituce:²

- pařížské a londýnské bankovní domy Rothschildů,
- newyorská Rockefellers Chase Manhattan Bank,
- newyorská Goldman Sachs Bank,

- pařížská Lazard Brothers Bank,
- římská Israel Moses Seif Bank,
- Warburg Bank v Amsterdamu a Hamburku,
- newyorská Lehman Bank a
- newyorská Kuhn Loeb & Co. Bank.

Je přitom velmi dobře možné, že celý tento záměr byl od samého počátku v rozporu s americkou ústavou. Její článek 1, odstavce 1 a 8 totiž naprosto jednoznačně říkají, že jediný, kdo má právo tisknout peníze, je stát!

Založením FEDu však tehdejší americká politická garnitura v roli přísluhovačů předala svou moc do rukou konsorcia mezinárodních bankéřů.

Roku 1913 byl také přijat 16. dodatek k americké ústavě,³ který vládě nově dával možnost zatěžovat soukromý majetek občanů USA daněmi. Tím si mezinárodní bankéři zajistili nepřímý přístup k osobnímu vlastnictví amerických státních občanů. Soukromá banka FED funguje na velmi jednoduchém principu. Produkuje takzvané „federální rezervní bankovky“, jinak řečeno dolarovky, které pak dává k dispozici vládě USA výměnou za obligace (dluhopisy), jež FEDu slouží jako záruka.

Tyto obligace zůstávají majetkem FEDu, který z nich běžným způsobem získává roční úrok. Částka úroků hrazených americkými daňovými poplatníky pochopitelně neustále roste – FED přitom americké vládě pouze půjčil peníze a inkasuje za to pohádkové částky. Protiplnění FEDu za tuto tučnou odměnu? Barevně potištěné papírky jménem dolary.

Kongresman Charles A. Lindbergh starší (1907–1917), otec známého letce, označil tento zákon za „nejhorší legislativní zločin všech dob“. „Finanční systém,“ pokračuje Lindbergh, „byl předán do rukou skupině osob, které zajímá jen maximální zisk. Systém provozují soukromé subjekty a funguje za jediným účelem – co nejvíce vydělat na používání peněz druhých.“⁴

Ostatně otevřeně a bez okolků o tom 21. listopadu 2002 hovořil i pozdější šéf americké centrální banky Ben Bernanke: „Americká vláda má technologii, které se říká tiskařský lis (či dnes jeho elektronický

ekvivalent). Ten dokáže vytisknout tolik dolarů, kolik je třeba, a to při zanedbatelných nákladech.“⁵

Tento systém, který je pro jeho iniciátory neuvěřitelně lukrativním podnikem, vedl v konečném důsledku k tomu, že od založení FEDu se kupní síla dolaru snížila o zhruba 98 %.

Údaj o množství peněz v oběhu (takzvaný agregát „M3“), o kterém sám FED rozhoduje, přestala banka zveřejňovat v roce 2006. Začal pro ni totiž být evidentně problematický: zatímco objem zboží na světě se za posledních 30 let pouze zčtyřnásobil, objem peněžních prostředků za stejné období narostl čtyřicetinásobně.⁶

Zajímavé na tom je, že tenhle podfuk není skoro nikomu podezřelý. K tomu je třeba připočíst, že FED má prostřednictvím obligací vlády USA zástavní právo na pozemky v celých Spojených státech – a to jak na ty ve státním, tak i v soukromém vlastnictví.

O zpětné zrušení platnosti zákona o federálním rezervním systému se snažila řada soudních žalob, prozatím však bez jakéhokoliv efektu.⁷ První, kdo se v tomto směru pokusil jednat, byl prezident John F. Kennedy. Krátce před svým zavražděním rukou údajného šílence jednajícího na vlastní pěst hodlal položit základní kámen k tomu, aby americká vláda mohla znovu vydávat vlastní peníze nezatížené dluhy. Tím by přestala být odkázána pouze na prostředky podmíněné přijetím dluhu.

Dne 4. června 1963 podepsal John F. Kennedy prezidentské nařízení označované jako *Executive Order Number 11110*. Rušil jím platnost dřívějšího nařízení číslo 10289 – tedy onoho nařízení, které 23. prosince 1913 stálo za zrodem Federálního rezervního systému. Prezident Kennedy hodlal vrátit právo vydávat bankovky zpět do kompetencí státu. Tuto samozřejmou pravomoc plánoval znovu svěřit americkému Kongresu a státní peníze dostat do oběhu bezúročně a pro blaho celého amerického lidu.⁸

Dostupné indicie ukazují, že prvním oficiálním rozhodnutím Kennedyho nástupce Lyndona B. Johnsona, které podepsal ještě v prezidentském

letadle během návratu z Dallasu do Washingtonu, bylo právě zrušení *Executive Order Number 11110*.⁹

V posledních letech se čím dál tím více států pokouší zbavit důsledků tohoto podvodu tím, že své mezinárodní obchody chtějí realizovat pomocí eura. Mezi prvními byl též Irák, který na konci roku 2000 začal svou ropu místo za americké dolary prodávat za eura. Na euro se pak přeorientoval i u svých státních devizových rezerv. Kdyby příkladu Iráku následovaly i další ropné velmoci, znamenalo by to pro Spojené státy enormní ztráty.¹⁰

Z tohoto pohledu jsou pochopitelné i následné konflikty USA s Íránem a Sýrií.

Poslední dobou zašla situace tak daleko, že i někdejší guvernér amerického FEDu Alan Greenspan často tvrdí: „Americký bankovní systém je plný podvodů a potřebujeme proti nim mnohem přísnější zákony. Děly se věci, které byly nepochybně nezákonné, a v některých případech dokonce přímo trestné. Podvody jsou holým faktem. Na konkurenčních trzích přitom podobné podvody vytvářejí velkou nestabilitu.“¹¹ Tím jen potvrdil to, co na adresu FEDu již před mnoha lety konstatoval poslanec amerického kongresu Ron Paul: „Je to instituce zcela nemorální, protože jsme tajnostkářské organizaci dali privilegium vytvářet peníze z „ničeho“. Kdybychom něco takového dělali vy nebo já, hned bychom byli označeni za padělatele. Tak proč jsme legalizovali padělání?“¹² V tom má Ron Paul naprostou pravdu. Když si peníze tiskne občan, říká tomu zákon padělání a trestá ho s maximální přísností. Když ale úplně totéž udělá centrální banka, označujeme to jako „zvýšení množství peněz“.

Na pováženou na celém systému je, že vytisknutí stodolarové bankovky stojí FED jen několik málo centů. Stát se ale za tuto bankovku u FEDu zadluží částkou jednoho sta dolarů. Kromě toho ale stát – a tedy i jeho občané – musí za tuto vydanou a zapůjčenou bankovku platit úroky.

V dřívějších dobách politici po svých chybných rozhodnutích obvykle projevovali lítost – i když třeba opožděně a mnohdy až krátce před smrtí. Výjimkou v tomto směru nebyl ani prezident Woodrow Wilson, s jehož

pomocí byl Federální rezervní systém zaveden. Tohoto kroku později hluboce litoval: „Náš velký průmyslový národ je kvůli svému úvěrovému systému držen v šachu. Růst národa a veškeré naše záležitosti jsou v rukou několika málo mužů.“¹³ Krátce před svou smrtí pak údajně prohlásil: „Byl jsem oklamán a podvedl svou zemi.“¹⁴

Poroba diktovaná úvěrovým systémem, o němž Wilson hovořil, je založena na teorii úroků z úroků, takzvaném složeném úročení, a tedy exponenciálním růstu.

EXPONENCIÁLNÍ RŮST – JE ÚROK V ROZPORU S ÚSTAVOU?

„Peníze byly vynalezeny především proto, aby mohla probíhat výměna. Pravým a hlavním účelem peněz je jejich spotřeba, kdy v rámci výměny mizí. Proto již z povahy věci nemůže být dovoleno brát za užítí zapůjčených peněz odměnu, již nazýváme úrokem.“

Tomáš Akvinský (1225–1274)

Náš peněžní systém je založen na principu úroků a úroků z úroků. Jen málo z nás si přitom klade otázku, jaké dopady na nás toto pojetí má. Když se ale nad principem exponenciálního růstu úroků zamyslíme podrobněji, začne být zjevné, že úroky nemohou růst donekonečna. A co je horší, uvědomíme si, že takto pojatý systém se po určité době musí nevyhnutelně sám zhroutit.

K tomu nám postačí jednoduchý příklad. Představte si, že by Josef Ježíšovi při jeho narození uložil jeden cent s úrokem 5 % p. a. Při takové investici by Ježíš po 297 letech měl celkem 10 000 euro a v roce 439 by to bylo už 10 milionů euro. Po 1466 letech by výše jistiny odpovídala hodnotě zeměkoule z ryzího zlata. V roce 1749 by to už byl jeden milion takových zlatých zeměkoulí a dnes více než 200 miliard zlatých zeměkoulí.¹⁵

Už z této jednoduché matematiky je evidentní, že jakýkoliv systém založený na úrocích může sice nějakou dobu fungovat, kvůli principu úroků z úroků ale v pozdní fázi takového systému dochází k exponenciálnímu růstu množství peněz. To platí jak pro majetek, tak pro dluhy. Jelikož vývoj nezadržitelně směřuje k nekonečnu, ovšem nekonečné dluhy nejsou

možné, je kolaps celého systému nevyhnutelný. Že systémy založené na úrocích vedou čas od času k drtivým pádům, krizím nebo válkám, ukazuje zcela jasně učebnice dějepisu. Paul C. Martin v příloze své knihy *Sachwert schlägt Geldwert* (Věcná hodnota je víc než hodnota peněžní) nabízí působivý obraz nazvaný „3000 let historie – 3000 let revoluce a pád“.¹⁶

Možná ještě lépe princip exponenciálního růstu ozřejmuje následující příklad.

Představte si jezero, kde roste jeden leknín. Jedná se o druh, který každoročně zdvojnásobí svůj počet. Po 30 letech bude jezero ze čtvrtiny zaplněné lekníny. Za jak dlouho ale lekníny pokryjí jezero celé? Odpověď může být pro někoho překvapivá: za pouhé dva další roky! Pokud se totiž počet leknínů každoročně zdvojnásobí, bude za rok jezero lekníny pokryté z poloviny a za další rok ho rostliny zakryjí celé.

Celých 30 let by si člověk mohl říkat, že jsou lekníny pro jezero vítanou okrasou. Jenže za pouhé dva další roky už na jezeře nezůstane ani kousíček volné hladiny.

Z tohoto příkladu je jasně patrná neskutečná výbušnost, která se skrývá v exponenciálním růstu. Odpovídá exponenciální křivce, která nejprve stoupá zvolna, později však neustále rychleji. Právě kvůli tomu jsou úroky z úroků tak nebezpečné. Většina ekonomů tuto skutečnost bohužel dostatečně nedoceňuje.

Čas nutný k tomu, aby se velikost dluhu vlivem úroků z úroků zdvojnásobila, se dá snadno spočítat – alespoň tedy přibližně. Stačí vydělit číslovku 72 příslušnou procentní sazbou a získáte přibližný výsledek. Při 6% úrokové sazbě se velikost dluhu zdvojnásobí každých dvanáct let. Po 24 letech bude původní dluh čtyřnásobný. Například americký ekonomický historik John L. King označil úrok za „neviditelný stroj ničení“ takzvaného volného trhu.¹⁷

Úroky jsou v tom nejpravdivějším slova smyslu obrovská zátěž pro každý státní rozpočet. Jasným důkazem je ostatně to, že v případě Německa dnes úroky z veřejného dluhu tvoří ve státním rozpočtu druhou největší